Viure als carrers de «Joc de trons» i embogir amb el so de les campanes

El ciclista Phil Gaimon viu al Barri Vell des del febrer i en un escrit ironitza sobre el repic de la Catedral

Phil Gaimon.

GIRONA | TAPI CARRERAS

Phil Gaimon, un ciclista nord-americà de l'equip Cannondale (abans Garmin), viu des del febrer al Barri Vell de Girona. En un escrit a la revista Velonews [http://velonews.competitor.com/2016/03/rider-diaries/phil-gaimon-journal-the-worlds-best-restaurant-with-mom_400236] explica que per a un ciclista és quasi obligatori ser aquí. I que anteriorment vivia als afores de la ciutat. «Estàs fora de la bombolla si no estàs al nucli antic, on sembla que hi ha un terç dels ciclistes professionals del món», «als carrers estrets i amb llambordes on es va gravar Joc de trons», explica.

En un to divertit exposa que el primer dia estava posant les coses a lloc, com ara les camises als penjadors o ordenar la roba per anar a rodar en bicicleta. Amb orgull, descriu que ha escollit una finca del segle XIII amb vistes a la Catedral i que en tenir-ho tot a lloc decideix estirar-se al sofà per admirar la seva «obra». Quan comença el seu moment de relax... l'altera un so estrident: «Salto. Què nassos és això?».

Explica el drama inicial de veure que té el campanar a poc més de 200 metres i que està en una casa amb una finestra sense doble vidre i amb parets sense insonoritzar de vuit-cents anys d'antiguitat. I no tan sols sonen a les hores en punt, sinó a les mitges hores i, més suaument, a i quart i a i tres quarts. I també, de tant en tant, repiquen vint minuts, «com si la ciutat estigués sota un atac o s'estigués provant un timbre d'emergència. O potser el campaner geperut ha de practicar». Els seus amics el calmen i li diuen que ja s'hi acostumarà i no sentirà les campanes. «Aquí és quan sabràs que t'has tornat boig».

En dues setmanes ja conviu amb les campanes. Quan sonen deu cops, sap que ha d'anar a dormir. Quan en sonen set, es desperta i a les vuit fa ous remenats i tira farina de civada a l'aigua per esmorzar.

A poc a poc parla deixa de parlar de les campanes i mostra sorpresa perquè al Barri Vell no hi ha cap gran supermercat i que els gironins van d'un costat a l'altre a comprar els productes. Cada producte concret, com salmó o tonyina, a un establiment diferent. Si algú aconsegueix un producte concret, en compra per tots. «Per això som un equip», bromeja. També aprèn que per considerar-se integrat ha de tenir amics gironins que no siguin

ciclistes.

La gastronomia és important a Girona i Gaimon ho sap. I sap que hi ha El Celler de Roca. I si hi anés?. Un «tio com jo que menja ous remenats i farina de civada!», exclama. Entèn que realment és el millor restaurant del món quan sap que s'ha de reservar un any abans. Però té sort i una cancel·lació li permet gaudir de l'experiència amb la seva mare.

El text acaba amb un diàleg final genial. El ciclista ha d'anar a competir a una cursa a França i la seva mare ha de marxar cap a l'aeroport. «Les campanes acaben de sonar vuit cops, oi?», li pregunta per assegurar-se que no farà tard. I ell respon «Campanes? Quines campanes?». Phil Gaimon ja s'ha tornat boig.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/04/02/viure-als-carrers-joc-trons/775554.html?utm_source=rss